

[Glistrup]

dette område kan vi skam ikke undvære reguleringen, og dér skal vi bevare reguleringen. Det, man har måttet ty til, er at sige: ja men de, der skal forhandle med Nationalbanken, skal skam forhandle under tvang, sådan at de føler, at de ikke er frit stillet, når de skal indgå aftaler. Det er ikke på den måde, man efter fremskridtspartiets mening bedst når til resultater ved forhandlinger mellem parter, at den ene part absolut skal føle sig under en gevaldig tvang.

Selvfølgelig er alle, der agerer i samfundet, ligegyldig hvor de agerer, under den tvang, at et folketingsflertal til enhver tid kan komme med en bestemt løsning. Men når der nu ikke har været brug for at anvende denne lov en eneste gang i de godt 9 år, der er gået, siden den trådte i kraft, må det være således, at hvis der skulle opstå en situation, hvor der blev brug for den, måtte tingene forelægges for folketingsflertallet, for vi er jo afgjort inde på områder, som er enormt ømfindtlige.

Selve det, at vi har disse bestemmelser stående i lovsamlingen, kan betyde, at som Estrup i sin tid brugte sine provisorier, kan en regering, som SFs ordfører var inde på, i en situation, hvor folketingsflertallet måske er hjemme på sommerferie eller lignende, pludselig begynde at spille stærk mand i porcelænsbutikken og gribe ind i noget så ømfindtligt og så kontroversielt som pengeformidlingen, der helst skulle have lov at foregå på den mest praktiske måde. Det kan være ting, der har at gøre med den generelle pengepolitik, men der kunne også være tale om, at der er nogle iværksættere, som man vil slå oven i hovedet, fordi man nu engang er konservative i et ministerium og nødig vil have ting, der udvikler sig til noget nyt. F.eks. kunne man da tænke sig, at hvis denne lov havde været gældende, da Brask Thomsen var ved at opbygge Finansbanken, så kunne man glimrende have forsøgt at standse ham, fordi han ikke var i overensstemmelse med branchens almindelige retningslinjer.

Da Ikea her i sommer begyndte at sige: nu vil vi finde ud af en ny måde at udvide afbetalingssalget på, stødte det inden for bankkredse på megen modstand, og man kunne tænke sig, at man var begyndt at bruge denne hjemmel her.

I det hele taget er loven, som fremskridtspartiet til skræk og advarsel har aftrykt i sin fulde længde, af en sådan ubestemtighed og en

sådan bredde, at økonomiministeren faktisk kan gøre hvad som helst, som den til enhver tid siddende økonomiminister mere eller mindre kan manipuleres frem til at erklære at han går ind for. Den økonomiminister, der sidder i øjeblikket, og som vel kommer til at sidde et par måneder endnu, er muligvis ikke en mand, som man sådan uden videre begynder at spille fandango med og skubbe omkuld, han kan nok danne sig sine egne selvstændige meninger og lader sig ikke sådan drive rundt i manegen. Men jeg kunne da glimrende tænke mig til, at der uanset partifarve kom økonomiministre, der var lettere påvirkelige, end den nuværende økonomiminister er, og denne lov gælder jo den til enhver tid værende økonomiminister, som har fået disse meget, meget vidtgående og meget, meget ubestemte beføjelser til faktisk at optræde som diktator over for meget store og meget centralt placerede dele af dansk erhvervsliv.

Mens man altså kan rubricere ordførertalerne i de to hovedgrupper, jeg nu har omtalt – dem, der har en socialistisk, styringsdilemæssig samfundsanskuelse, og dem, der plejer at gøre gældende, at de har et liberalt sindelag – placerede de radikale sig som sædvanlig i en helt tredje bås, nemlig ved at sige: ja, vi var imod det, da det blev vedtaget i 1973, men da det overhovedet ikke er blevet anvendt siden da, synes vi, at det skal have lov til at blive stående på nuværende tidspunkt. Det er virkelig en holdning, hvor man formår at stå på alle sine 18 ben samtidig, som man jo skal forsøge på, når man er i den radikale gruppe.

Der er mange ting, der kan anføres til fordel for lovforslaget, men et centralt punkt, som jeg dog troede kunne samle hele denne folketingsflertal, er, at vi ikke skal have en linje mere i Lovtidende, end hvad man finder er absolut strengt nødvendigt og påkrævet. Det er i sig selv en god ting at luge ud i lovsamlingen, sådan at vi gør ethvert bette nøk, vi kan gøre, for at få gjort den danske jura, som borgerne er underkastet, så forenklet som muligt. Jeg synes nok, at det radikale indlæg i massiv grad stred imod dette grundsynspunkt.

Jeg vil ikke sige, at jeg er overrasket over den modtagelse, forslaget har fået, for det var jo nogenlunde den samme modtagelse, som alle forslag om at forenkle lovgivningen